

Geachte aanwezigen,

Niet onderzocht is waarover wij spreken, wij leven niet, maar vermoeden en bestaan als huichelaars, als voor het hoofd gestotenen, in de fatale, uiteindelijk dodelijke misvatting van de natuur waarin wij tegenwoordig door wetenschap verloren zijn; de verschijnselen zijn voor ons dodelijk, en de woorden waarmee wij uit verlatenheid in onze hersenen opereren - met duizenden en honderdduizenden afgezaagde, voor ons door infame waarheid als infame leugen, en omgekeerd door infame leugen als infame waarheid zichtbare woorden in alle talen, in alle omstandigheden, de woorden die wij durven zeggen en schrijven en die wij ons als spreken durven verzwijgen, de woorden die uit niets en die tot niets zijn en die voor niets zijn, zoals wij weten en wat wij verheimelijken, de woorden waaraan wij ons vastklampen omdat we van machteloosheid gek en van gekte wanhopig zijn, de woorden infecteren en negeren, verdoezelen en verergeren, beschamen en vervalsen en mismaken en verduisteren alleen maar; uit de monde en op het papier misbruiken ze via hun misbruikers; het karakterbeeld van de woorden en hun misbruikers is het schaamteloze; de geestelijke toestand van de woorden en hun misbruikers is die van hulpeloosheid, geluk, rampzaligheid...

Wij zeggen dat wij een toneelvoorstelling geven, zonder twijfel geprolongerd tot in het oneindige... maar het theater waarin wij op alles zijn voorbereid en nergens verantwoordelijk voor zijn, is sinds we kunnen denken altijd een theater van de toenemende snelheid en gemiste trefwoorden... het is absoluut een theater van de lichamen - in tweede instantie van de geestelijke angst en dus van de doodsangst... wij weten niet of we te maken hebben met een tragedie of een komedie, of een komedie omwille van de tragedie... maar alles heeft te maken met het verschrikkelijke, met het erbarmelijke, met ontoerekeningsvatbaarheid... wij denken, maar wij verzwijgen: wie denkt ontbindt, heft op, veroorzaakt rampen, want denken is logischerwijs de consequente verdwijning van al het begrijpen... Wij zijn (en dat is geschiedenis, en dat is de geestelijke toestand van de geschiedenis): de angst, de lichamelijke en de geestelijke angst en de doodsangst als het creatieve... Wat wij publiceren is niet identiek met wat is, de ontsteltenis is anders, het bestaan is anders, wij zijn anders, het onverdraaglijke is anders, het is niet de ziekte, het is niet de dood, het zijn heel andere omstandigheden, het zijn heel andere toestanden...

Wij hebben, zeggen ze, recht op het recht, maar wij hebben alleen recht op het onrecht...

Het probleem is de voltooiing van het werk, en dat betekent afrekenen met de innerlijke weerzin en de uiterlijke stompzinnigheid... dat wil zeggen over mezelf en de lijken van filosofieën gaan, over de hele literatuur, over de hele wetenschap, over de hele geschiedenis, over alles... het is een kwestie van geestelijke constitutie en van geestelijke concentratie en van isolatie, van afstand... van monotonie... van utopie... van idiotie...

Het probleem is altijd de voltooiing van het werk met in het achterhoofd dat je nooit iets voltooit... de vraag is: verder, genadeloos verder, of stoppen, ophouden... het is de vraag van de twijfel, van het wantrouwen en van het ongeduld.

Ik dank de Academie, ik dank u voor uw aandacht.

Thomas Bernhard (vertaling Gerrit Bussink)